

Sygn. akt XVII AmE 57/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Agnieszka Godlewska - Kur

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania W. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) W. R. z siedzibą w J.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 grudnia 2013 r. znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od W. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) W. R. z siedzibą w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 57/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 oraz z 2013 r., poz. 984 i poz. 1238, dalej Pe), decyzją z dnia 20 grudnia 2013 r. znak (...)

1. orzekł, że W. R. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno- Handlowo- Usługowe (...) W. R. z siedzibą w J. (przedsiębiorca, powód) naruszył warunek 2.1.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

2. nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 100 000 zł, co stanowiło 0,08% przychodów uzyskanych przez przedsiębiorcę w 2012 r.

Przedsiębiorca W. R. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w całości.

Przedmiotowej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 56 ust. 6 Pe poprzez uwzględnienie w wymiarze kary pieniężnej jedynie okoliczności obciążających-zwiększających jej wysokość z jednoczesnym pominięciem okoliczności łagodzących mających wpływ na obniżenie jej wymiaru;

b) art. 56 ust. 6a Pe poprzez jego nieuwzględnienie i wymierzenie kary pieniężnej pomimo, że istniały przesłanki do jego zastosowania, gdyż powód przed wydaniem decyzji zaprzestał naruszenia prawa i zrealizował obowiązek uzyskując z dniem 13 stycznia 2013 roku decyzję obejmującą koncesją stację paliw zlokalizowaną w S. P. (gmina N.) przy ul. (...);

3. naruszenie przepisów postępowania tj.:

a) art. 7 kpa, art. 77 kpa, art. 80 kpa, art. 107 § 3 kpa, a także zasad ogólnych z art. 8 i 9 kpa poprzez:

- błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda w należyty sposób uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe,

- niedostateczne wyjaśnienie powodów dla których nie skorzystano z możliwości przewidzianej w art. 56 ust. 6a Pe;

b) art. 105 § 1 kpa poprzez nie umorzenie prowadzonego postępowania

administracyjnego pomimo wystąpienia podstaw do jego umorzenia.

W związku z przedstawionymi zarzutami powód wniósł o: I. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie jej zmianę i wymierzenie kary pieniężnej w niższej niż orzeczono wysokości,

II. zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego

według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód nie kwestionował okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że w okresie od 17 lipca 2009 r. do 16 stycznia 2013 r. korzystanie ze stacji paliw zlokalizowanej w S. P., przy ul. (...) odbywało się z uwzględnieniem wszelkich warunków technicznych wymaganych do uwzględnienia jej w koncesji. Stwierdził także, że orzeczona kara pieniężna jest znacznie zawyżona, a Prezes URE przy jej wymiarze wziął pod uwagę jedynie okoliczności obciążające i całkowicie pominął okoliczności, które wpływają na zmniejszenie jej wymiaru. Zdaniem powoda okolicznościami wpływającymi na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej była dotychczasowa postawa przedsiębiorcy, współpraca z Prezesem URE w toku postępowania, uzyskanie decyzji koncesyjnej przed wymierzeniem kary pieniężnej, uiszczanie opłat z tytułu udzielonej koncesji z uwzględnieniem stacji paliw zlokalizowanej w N. oraz nieznaczny udział zysków tej stacji w ogólnym przychodzie przedsiębiorcy.

Powód stwierdził, że nałożona decyzją kara pieniężna nie jest adekwatna do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych. Zaznaczył, iż nałożona kara nie może wpłynąć na pogorszenie sytuacji finansowej oraz płynność finansową przedsiębiorstwa.

W ocenie powoda kara pieniężna w niższej wysokości należyście spełni swoją funkcję represyjno-prewencyjną. Powód nie zgodził się też ze stanowiskiem Prezesa URE dotyczącym znacznego stopnia szkodliwości stwierdzonego czynu i podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie nie ma przypadków pozwalających na uznanie, że ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nosi znamiona znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Zarzucił również, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji pozwany nie zawarł żadnych rozważań pozwalających na uznanie społecznej szkodliwości czynu w stopniu wyższym niż znikomy. Podkreśli, że wniosek o objęcie koncesją

przedmiotowej stacji paliw wraz z kompletną dokumentacją techniczną złożył już w sierpniu 2012 r. i stwierdził, że z tym momentem powstały podstawy do wydania decyzji o rozszerzeniu zakresu koncesji.

Zdaniem powoda, dokonując oceny przesłanki stopnia zawinienia należało uwzględnić także okoliczność, że już w 2009 r. podjął starania aby rozszerzyć koncesję na powyższą stację i tylko braki w dokumentacji technicznej sprawiły, że jej nie uzyskał. Niezwłocznie jednak podjął działania zmierzające do uzupełnienia tych braków.

Ponadto wskazał, że nie był dotychczas karany za tego rodzaju naruszenie, co stanowi przesłankę pozytywną pozwalającą na obniżenie wysokości kary pieniężnej.

Zdaniem powoda w niniejszej sprawie zaistniały także przesłanki do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 56 ust. 6a Pe, ponieważ przedsiębiorca wykonał ciężący na nim obowiązek i uzyskał zmianę koncesji obejmującą stację paliw w S. P. na długo przed wymierzeniem mu kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Stwierdził, że podniesione przez powoda zarzuty są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Wskazał, iż okoliczność prowadzenia przez powoda w okresie od 17 lipca 2009 r. do 16 stycznia 2013 r. działalności koncesjonowanej z wykorzystaniem stacji paliw zlokalizowanej w S. P. przy ul. (...) i naruszenia w ten sposób warunku 2.1.2. koncesji jest bezsporna.

Zauważył, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia przepisów proceduralnych, o ile nie prowadzą do uznania nieważności postępowania, nie stanowią podstawy do uchylecia zaskarżonej decyzji w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zdaniem Prezesa URE przedsiębiorca powinien znać warunki udzielonej mu koncesji i związane z nią obowiązki oraz ewentualnie konsekwencje braku realizacji tych warunków. Prezes URE podkreślił, iż decyzją z 17 lipca 2009 r. przedsiębiorcy została udzielona koncesja, która nie obejmowała stacji paliw zlokalizowanej w S.. Powód nie wniósł odwołania od tej decyzji, co znaczy, że ją zaakceptował. Mimo tego prowadził działalność gospodarczą na stacji paliw w S.. Zmiana zapisów koncesji mogła nastąpić w wyniku zmiany zapisów koncesji. Wystąpił z wnioskiem o rozszerzenie koncesji w sierpniu 2012 r. i uzyskał decyzję o zmianie koncesji dopiero w dniu 17 stycznia 2013 r. Mając na uwadze powyższe ustalenia Prezes URE stwierdził, iż powód w sposób świadomy prowadził działalność gospodarczą niezgodnie z zapisami koncesji i obowiązującymi przepisami prawa, co jednoznacznie wskazuje na duży stopień zawinienia powoda.

Prezes URE nie zgodził się z powodem, iż fakt złożenia wniosku o rozszerzenie koncesji jest podstawą do wydania decyzji o rozszerzeniu zakresu koncesji i jest tożsame z uznaniem, że przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności koncesjonowanej.

Podkreślił, że w sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania przepisu w art. 56 ust. 6a Pe z uwagi na to, że stopień szkodliwości czynu został oceniony jako znaczny.

Pozwany oświadczył także, iż przy ustalaniu wysokości kary wziął pod uwagę wymienione w art. 56 ust. 6 Pe dyrektywy wymiaru kary, o czym świadczy przyjęty w decyzji odsetek przychodu odpowiadający wysokości kary.

Prezes URE stwierdził, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Pe kara pieniężna została ustalona na podstawie przychodu osiągniętego przez powoda w roku 2012 i nie przekracza maksymalnego wymiaru 15 % tego przychodu. Odnosząc się do wartości kwotowej nałożonej kary pozwany powołał się na przyjęte w orzecznictwie sądowym stanowisko dotyczące ustawowych funkcji, jakie powinna spełniać kara pieniężna.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes URE decyzją z dnia 17 lipca 2009 r. udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości J., przy ul. (...) róg (...) oraz w W., przy ul. (...) (k. 1-4 akt adm.). W decyzji nie została wymieniona stacja paliw w S., ponieważ powód nie przedstawił wszystkich dotyczących jej dokumentów.

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2011 r. Prezes URE na wniosek powoda rozszerzył zakres przedmiotowy koncesji o możliwość dokonywania sprzedaży paliw na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości K. Nowy, przy ul. (...) (k. 8-10 akt adm.).

Wnioskiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. przedsiębiorca ponownie wystąpił do Prezesa URE o rozszerzenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez możliwość wykonywania działalności także na stacji paliw zlokalizowanej w S. P. przy ul. (...) (k. 26 akt adm.). Decyzją z dnia 17 stycznia 2013 r. Prezes URE rozszerzył koncesję na przedmiotową stację paliw (k. 16-18 akt adm.).

W toku prowadzonego niezależnie od powyższych okoliczności monitoringu przedsiębiorstw energetycznych, Prezes URE uzyskał od przedsiębiorcy W. R. informację, iż przedsiębiorca ten prowadzi od dnia 1 stycznia 1999 r. działalność gospodarczą na stacji paliw zlokalizowanej w N. przy ul. (...) (k.22 akt adm.). Na podstawie uzyskanej informacji Prezes URE stwierdził, że przedsiębiorca eksploatuje w ramach działalności koncesjonowanej stację paliw, która nie została uwzględniona w przedmiocie i zakresie udzielonej mu w dniu 17 lipca 2009 r. koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k.19 akt adm.).

Wobec powyższego pismem z dnia 25 września 2013 r. Prezes URE wezwał powoda do złożenia w terminie 7 dni szczegółowych informacji dotyczących prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w szczególności ze wskazaniem miejsc jej wykonywania, rodzajów sprzedawanych paliw oraz infrastruktury technicznej eksploatowanej na potrzeby tej działalności (k. 38 akt adm.).

W odpowiedzi na wezwanie przedsiębiorca poinformował, że prowadzi sprzedaż detaliczną paliw płynnych (tj. oleju napędowego, benzyny bezołowiowej, gazu płynnego (...)) na stacjach paliw: w J. przy ul. (...) róg (...), w W. przy ul. (...) oraz w N. przy ul. (...) (k. 40 akt adm.).

Mając na uwadze uzyskane informacje Prezes URE, pismem z dnia 28 października 2013 r. zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.1.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz wezwał do złożenia wyjaśnień w sprawie oraz przesłania dokumentów związanych z ujawnionym naruszeniem i dokumentów potwierdzających jego sytuację finansową (k. 42-43 akt adm.).

W piśmie z dnia 12 listopada 2013 r. przedsiębiorca wyjaśnił, że:

- stację paliw w N. zgłaszał już we wniosku o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 2 czerwca 2009 r., ale z uwagi na braki w dokumentacji technicznej stacja nie została uwzględniona w koncesji,
- z uwagi na to, iż przedmiotowa stacja powstała dawno temu pojawiły się trudności ze znalezieniem odpowiednich dokumentów,
- wobec powyższego powiadomił Oddział Centralny Urzędu Regulacji Energetyki, że pozwolenie na użytkowanie stacji paliw w S. P. przy ul. (...) nie może zostać przedłożone ze względu na długi okres czasu jaki upłynął od jej powstania i przedłożył opinię techniczną, którą jednocześnie złożył w Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w L.,
- po uzyskaniu wymaganych dokumentów ponownie złożył wniosek o rozszerzenie koncesji na przedmiotową stację,
- z uwagi na zaistniałą niekorzystną sytuację rynkową sprzedaż paliw płynnych na stacji paliw w N. znacznie spadła i od dłuższego już czasu stacja działa na granicy opłacalności,
- w uiszczanych rocznych opłatach za koncesję, uwzględniał także stację paliw zlokalizowaną w S. P..

Ponadto przedsiębiorca przedstawił zestawienie przychodów osiągniętych z działalności gospodarczej ogółem oraz z działalności koncesjonowanej w okresie od 2009 r. do września 2013 r. (k. 45-46 akt adm.)

Powód przedłożył także kopię zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w 2012 r. (k. 47-49 akt adm.).

Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformował o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i złożenia dodatkowych wyjaśnień w terminie 7 dni (k. 53 akt adm.).

Powód nie skorzystał z możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że w okresie od dnia 17 lipca 2009 r. do dnia 16 stycznia 2013 r. powodowy przedsiębiorca dokonywał obrotu paliwami ciekłymi poprzez stację paliw zlokalizowaną w miejscowości S. P. przy ul. (...), pomimo że koncesja nie obejmowała tej stacji paliw.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że we wskazanym okresie powód prowadził działalność gospodarczą w sposób niezgodny z warunkiem 2.1.2. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Zgodnie bowiem z treścią tego warunku (w brzmieniu przed zmianą dokonaną decyzją z dnia 17 stycznia 2013 r.) powód uprawniony był do wykonywania działalności objętej koncesją na stacjach paliw zlokalizowanych w: J. przy ul. (...) róg (...) przy ul. (...) oraz w K. Nowym przy ul. (...).

Stwierdzenie, iż powód dopuścił się wskazanego naruszenia koncesji, uprawniało Prezesa URE do nałożenia na spółkę kary pieniężnej zgodnie z art. 56 ust.1 pkt 12 Pe.

Podkreślić należy, iż określona w art. 56 ust.1 pkt 12 Pe odpowiedzialność przedsiębiorcy z tytułu naruszenia warunków koncesji oparta została na zasadzie bezprawności jego działania lub zaniechania. Adresat kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust 1 pkt 12 Pe, ponosi odpowiedzialność za każde zachowanie niezgodne z określoną normą. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny co oznacza, że nie podlega ograniczeniom z powodu braku wystąpienia elementu zawinienia. Z powyższego wynika, iż już samo naruszenie przez przedsiębiorcę warunków koncesji, niezależnie od możliwości przypisania mu winy, stanowi podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Ocenie podlega bowiem wyłącznie obiektywna okoliczność związana z wypełnieniem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji.

Dokonując oceny wymierzonej przedsiębiorcy kary pieniężnej, Sąd uznał, że przy ustalaniu jej wysokości Prezes URE w sposób prawidłowy zastosował przesłanki i dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 56 ust 3 i 6 Pe. Nałożona decyzją kara pieniężna ustalona została przez Prezesa URE z zachowaniem górnej granicy ustawowej tj. w wysokości nieprzekraczającej 15% przychodu ukaranego podmiotu z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Dokonując oceny stopnia szkodliwości czynu powodowego przedsiębiorstwa Prezes URE prawidłowo przyjął, iż nie może być on uznany za znikomy. Podejmowanie przez przedsiębiorcę działań w celu uzupełnienia dokumentacji technicznej stacji paliw zlokalizowanej w S. P. koniecznej do zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi uzasadnia stanowisko, że powód miał świadomość ciężącego na nim obowiązku, wynikającego z udzielonej koncesji. Nie można przy tym zgodzić się z powodem, iż moment ponownego złożenia wniosku o rozszerzenie koncesji jest tożsamy z uznaniem przez Prezesa URE, że przedsiębiorca spełniał wskazane ustawą warunki do wykonywania działalności koncesjonowanej na wspomnianej stacji paliw. Dopiero bowiem po weryfikacji wniosku przez uprawniony organ, z dniem wydania decyzji o zmianie koncesji przedsiębiorca nabywa prawo do eksploatacji określonej stacji paliw.

Zdaniem Sądu nie zasługuje na uwzględnienie podnoszona przez powoda okoliczność, że eksploatacja stacji paliw zlokalizowanej w S. P. odbywała się z zachowaniem wszelkich standardów wymaganych do prowadzenia działalności

tego rodzaju. Należy podkreślić, iż nawet jeśli tak było, choć okoliczność ta nie została udowodniona, mimo to eksploatacja stacji paliw nie objętej koncesją stanowiła świadome naruszenie przez powoda warunków koncesji.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu uwzględnić należało również fakt, że okres naruszenia trwał ponad trzy lata.

Wymaga zaznaczenia, iż do momentu wydania przez Prezesa URE decyzji z dnia 17 stycznia 2013 r. o rozszerzeniu koncesji przedsiębiorca działał z pełną świadomością prowadzenia działalności gospodarczej w sposób niezgodny z zapisami koncesji. Wiedział, iż wcześniej złożony wniosek o ujęcie przedmiotowej stacji w koncesji nie został przez Prezesa URE uwzględniony w decyzji koncesyjnej wydanej w dniu 17 lipca 2009 r.

Zdaniem Sądu, w świetle dokonanych ustaleń należy zgodzić się z Prezesem URE w zakresie uznania, iż stopień zawinienia naruszenia, którego dopuścił się powód był duży. Prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą powód winien zdawać sobie sprawę z ciężącego na nim obowiązku dołożenia szczególnej staranności przy jej wykonywaniu, zgodnie z art. 355 § 2 k.c.

Zdaniem Sądu również możliwości finansowe przedsiębiorcy oraz jego ogólna sytuacja majątkowa zostały w zaskarżonej decyzji właściwie ocenione. Wymierzona kara stanowi zaledwie (...)przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2012 r. z działalności objętej koncesją. Okoliczność, iż działalność prowadzona na stacji paliw usytuowanej w S. P. utrzymuje się obecnie na granicy opłacalności nie może mieć wpływu na wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej. Zgodnie bowiem z przepisem art. 56 ust. 3 Pe za podstawę wymiaru kary Prezes URE obowiązany jest przyjąć cały przychód przedsiębiorcy uzyskany z działalności koncesjonowanej, a nie przychód osiągnięty na konkretnej stacji. Z tego względu również okoliczność ponoszenia przez przedsiębiorcę straty jest bez znaczenia dla wymiaru nakładanej kary.

Wyrażone w odwołaniu stanowisko, że na wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej powinna mieć wpływ okoliczność, iż przy uiszczaniu rocznych opłat koncesyjnych powód uwzględniał również sprzedaż paliw na stacji w N., uznać należało za pozbawione podstaw prawnych.

Zdaniem Sądu wymierzenie niższej kary pieniężnej, pozostawałoby w sprzeczności z jej represyjno-wychowawczą rolą zarówno w stosunku do samego powoda jak i w odniesieniu do innych podmiotów prowadzących analogiczną działalność koncesjonowaną.

Oceniając dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy, Prezes URE uwzględnił fakt, że jest to pierwsze stwierdzone naruszenie warunków koncesji przez przedsiębiorcę.

W przedmiotowej sprawie nie istnieją także możliwości do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, przewidzianej w art. 56 ust. 6a Pe, ponieważ nie zostały spełnione obie wymienione w tym przepisie przesłanki uzasadniające jej zastosowanie, które muszą występować łącznie. Stopień szkodliwości czynu musi być znikomy, a przedsiębiorca musi wykazać, że zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Sąd uznał, iż mimo zaprzestania przez powoda naruszenia prawa i uzyskania decyzji o zmianie koncesji, brak jest podstaw do przyjęcia, że stopień szkodliwości czynu był znikomy. Ponadto należy mieć na uwadze, że nałożenie zaskarżoną decyzją kary pieniężnej jest następstwem naruszenia warunków koncesji, którego przedsiębiorca dopuścił się w przeszłości. Z uwagi na uprzedni charakter naruszenia okoliczność ta pozostaje niezmienna bez względu na jego późniejsze zachowanie.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż przy wydawaniu decyzji Prezes URE może lecz nie ma obowiązku skorzystania z prawa do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W świetle powyższego podnoszony w odwołaniu zarzut niezastosowania art. 56 ust. 6a Pe nie zasługiwał na uwzględnienie i nie mógł stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia przepisów k.p.a. wskazać należało, iż zgodnie ugruntowanym w orzecznictwie poglądem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może przy rozpatrywaniu sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu ograniczyć się tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania przed tym sądem nie jest wyłącznie przeprowadzenie kontroli prawidłowości postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. Nie bada więc wyłącznie legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312). Z tego względu zarzuty powoda podniesione w zakresie naruszenia przepisów k.p.a. pozostają bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., uznając je za bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.